

PROBUĎTE SE!

PROBUĎTE SE, lidé, z olověného spánku! Poznejte to nedůstojné břímě, které nesete a které tíží miliony lidí nevýslovně tvrdým tlakem. Odhodte je! Což stojí za to, abyste je nesli? Ani na jedinou vteřinu!

Co skrývá? Prázdné plevy, jež se rychle rozptýlí při závanu Pravdy. Vyplýtvali jste čas a sílu pro nic. Rozlomte proto okovy, které vás poutají, a konečně se osvobodte!

Člověk, který je vnitřně spoután, bude věčně otrokem, i kdyby byl králem.

Spoutáváte se tím, čemu se snažíte naučit. Uvažujte: Naučeným se nutíte do cizích forem, které vymysleli jiní, dobrovolně se připojujete k cizímu přesvědčení a přivlastňujete si něco, co jiní prožili v sobě a *pro sebe*.

Přemýšlejte: Jedno a totéž se nehodí pro všechny. Co jednomu prospívá, může druhému škodit. Každý jednotlivec má jít svou vlastní cestou ke zdokonalení. Jeho výzbrojí jsou schopnosti, které má v sobě. Podle těch se má řídit, na nich má stavět. Nečiní-li to, zůstává sám sobě cizincem, bude stát vždy *vedle* naučeného a ono v něm nikdy neožije. Nemůže z něj mít užitek. Živoří bez možnosti pokroku.

Vy, kdo vážně usilujete o Světlo a Pravdu, dávejte pozor:

Cestu ke Světlu musí každý jednotlivec prožít v sobě, musí ji *sám* objevit, chce-li po ní bezpečně putovat. Jen to, co v sobě prožije, co procítí ve všech obměnách, to plně pochopí!

Utrpení i radost ustavičně tlukou, aby povzbudily, vyburcovaly k duchovnímu probuzení. Na několik vteřin bývá pak člověk oproštěn ode vši nicotnosti všedního života a ve štěstí i v bolesti vycítí spojení s Duchem, jenž proudí vším, co žije.

A *všechno* je přece živé, nic není mrtvé! Blaze tomu, kdo se takových okamžiků spojení chopí, uchová si je a ponese se na nich vzhůru. Nesmí se přitom držet strnulých forem, nýbrž každý se má vyvíjet sám, z vlastního nitra.

Nestarejte se o posměváčky, jimž je dosud vzdálen duchovní život. Jako opilí, jako nemocní stojí před velikým dílem stvoření, jež nám tolik poskytuje. Jako slepci, tápavě se ploužící pozemským bytím a nevidící všechnu tu nádheru kolem sebe.

Jsou zmateni, oni spí. Neboť jak může člověk například ještě tvrdit, že existuje jen to, co vidí? Že tam, kde nemůže svým zrakem nic pozorovat, není života? Že tělesnou smrtí přestává existovat i on sám? Jen proto, že se ve své slepotě dosud nemohl přesvědčit svým zrakem o opaku? Což neví podle mnohých věcí již teď, jak úzce jsou omezeny schopnosti oka? Což neví, že tyto schopnosti souvisejí se schopnostmi jeho mozku, vázaného na prostor a čas? Že proto *ne* může poznat svým okem nic z toho, co je povzneseno *nad* prostor a čas? Což žádného z těchto posměváčků ještě nenapadlo toto jasné logické rozumové zdůvodnění? Duchovní život, nazvěme jej také životem na onom světě, je však něčím, co je plně nad pozemským rozdělením prostoru a času, co tedy vyžaduje ke svému poznávání prostředky stejného druhu.

Avšak naše oko nevidí ani to, co se dá zařadit do prostoru a času. Pomyslete na kapku vody, jejíž naprostou čistotu dosvědčí každé oko a která, pozorována pod mikroskopem, v sobě skrývá miliony živých bytostí, jež se v ní nemilosrdně potírají a ničí. Což nejsou mnohdy ve vodě, ve vzduchu bacily, které mají sílu zničit lidské tělo, a přece nejsou oku patrné? Stanou se však viditelnými pomocí zvětšovacíh přístrojů.

Kdo se pak ještě odváží tvrdit, že nevidíte nic nového, dosud ještě neznámého, jakmile rozlišovací schopnosti těchto přístrojů dále zvýšíte? Zvyšte je tisíckrát, milionkrát, zření nedozná konce, protože se budou před vámi neustále otevírat nové světy, které jste předtím nemohli vidět ani tušit, které však přesto existovaly.

Stejně závěry vyvodí logické myšlení i ze všeho, co dokázaly až dosud nashromáždit vědy. Existuje výhled na trvalý další vývoj, ale nikoliv na jeho konec.

Co je tedy onen svět? Mnohé mate toto *slovo*. Onen svět je, jednoduše řečeno, všechno to, co nelze poznat pozemskými prostředky. A pozemskými prostředky jsou oči, mozek a ostatní tělesné orgány,

jakož i přístroje, které zostřují, zpřesňují jejich schopnosti, dále je rozšiřují.

Mohlo by se tedy říci: Onen svět je všechno, co je za poznávací schopností našeho tělesného zraku. *Ale není oddělení tohoto od onoho světa!* Ani žádné propasti mezi nimi! Všechno tvoří jednotu, stejně jako celé stvoření. *Jedna* síla proudí tímto i oním světem, všechno žije a působí z tohoto jediného proudu života a je tak vzájemně nerozlučně spojeno. Z toho je zřejmé následující:

Onemocní-li jedna část tohoto celku, musí se účinek pocítit i v části druhé, podobně jako v těle. Nemocné látky z této druhé části pak proudí přitažlivostí stejnorodého k části onemocnělé a zesilují tak chorobu ještě více. Jestliže se však stane taková nemoc nevyhléditelnou, vyvstane nutnost násilného odstranění nemocného orgánu, nemá-li trvale trpět celek.

Změňte proto své názory. Neexistuje žádný tento a onen svět, nýbrž jen jedno jednotné bytí! Pojem jejich odluky si vymyslel jen člověk, protože nevidí všechno a považuje se za střed a hlavní bod jemu viditelného okolí. Ale okruh jeho působnosti je přece větší. Omyl o rozdělení obou světů jej však násilně omezuje, překáží jeho pokroku a dává prostor bezuzdné fantazii, vyvolávající nestvůrné představy.

Může pak překvapit, mají-li mnozí lidé pro onen svět jen nevěřící úsměv a jiní zase chorobné zbožňování, které se stává otrockým nebo vyústí ve fanatismus? Kdo se může potom ještě divit bázkivě ustrašenosti, ba úzkosti a strachu, který u mnohých lidí vyvolává?

Pryč s tím vším! Nač ta muka? Rozbijte tuto závoru, kterou se snažil postavit lidský omyl, závoru, které však ve skutečnosti nikdy nebylo! Dosavadní chybné stanovisko vám dává také nesprávný základ, na němž se pak marně snažíte vystavět pravou víru, tedy niterné přesvědčení. Tato námaha nemá konce. Narazíte na úskalí, na místa, která vás musí zviklat, uvést v pochybnosti nebo přinutit, abyste celou stavbu sami opět rozbořili a pak se snad malomyslně či rozhněvaně všeho vzdali.

Škodu máte přitom jen vy sami, poněvadž nemůžete postupovat kupředu, nýbrž zůstáváte stát nebo jdete nazpět. Cesta,

kteřou budete muset jednou přece projít, se vám tím jen prodlu-
žuje.

Jestliže jste konečně pojali stvoření jako celek, jímž ve skuteč-
nosti je, neoddělujete-li od sebe tento a onen svět, pak máte před
sebou přímou cestu, vlastní cíl se vám přiblíží a vzestup vám bude
radostí, dá vám uspokojení. Potom také budete moci mnohem lépe
vycítovat a chápat zpětné působení, pulsující jednotným celkem
jako životní teplo. Všechno působení přece pohání a udržuje jedna
síla. Zasvitne vám tak světlo Pravdy!

Brzy poznáte, že u mnoha lidí je příčinou posměchu jen pohodl-
nost a lenost, protože by vyžadovalo námahu odstranit všechno do-
sud naučené a vymyšlené a budovat něco nového. U jiných to opět
zasahuje do navyklého způsobu života a je jim to proto nepohodlné.

Nechte takové lidi a nehádejte se s nimi, avšak nabízejte, ochotni
pomáhat, své vědění těm, kdo se nespokojují s pomíjivými požitky
a hledají v pozemském bytí *víc* než jen naplňování břicha jako zví-
řata. Takovým dávejte poznání, jehož se dostává vám, nezakopávejte
svou hřivnu; vždyť i vaše vědění se ve zpětném působení dáváním
obohátí a upevní.

Ve vesmíru působí věčný zákon: Jen dáváním se může přijímat,
jedná-li se o hodnoty trvalé ceny! Tento zákon zasahuje tak hlu-
boko, že proniká celým stvořením jako svatý odkaz jeho Stvořite-
le. Nesobecky dávat, pomáhat, kde je třeba, mít porozumění pro
zármutek či utrpení bližního i pro jeho slabosti znamená přijímat,
neboť to je prostá, pravá cesta k Nejvyššímu!

A chcete-li to opravdově, přinese vám to ihned pomoc, posi-
lu! Jediné poctivě a hluboce procítěné přání k dobrému a jako
plamenným mečem se z druhé, pro vás dosud neviditelné strany
rozpoltí stěna, kterou si až dosud vaše myšlenky vytvářely jako
překážku. Neboť pak jste zajedno s oním světem, jehož jste se
obávali, jež jste popírali či jste po něm toužili, jste s ním spojeni
úzce a nerozlučně.

Pokuste se o to. Vždyť vaše myšlenky jsou poslové, které vysílá-
te. Vracejí se zpět obtíženy tím, co jste myslili, nechtě je to dobré či
zlé. Taková je skutečnost. Pamatujte, že vaše myšlenky se duchovně

zformují a stanou se z nich útvary, jež často přetrvávají pozemský život vašeho těla; pak se vám mnohé ujasní.

Proto také zcela správně stojí psáno: »neboť jejich skutky je následují«! Myšlenkové výtvořiny jsou skutky, které na vás jednou budou čekat! Vytvářejí kolem vás světlé nebo temné kruhy, jimiž musíte projít, abyste vnikli do duchovního světa. Zde nepomůže žádná ochrana ani vnější zásah, protože všechno určujete vy sami. První krok ke všemu musí proto vycházet od vás. Není těžký, spočívá jen ve chtění, které se projevuje myšlenkami. Tak sami v sobě nesete nebe stejně jako peklo.

Rozhodovat se můžete, ale následkům svého myšlení, svého chtění jste pak bez výjimky podrobeni. Sami si tyto následky vytváříte, a proto k vám volám:

»Udržujte krb svých myšlenek čistý, tak založíte mír a budete šťastni!«

Nezapomínejte, že každá myšlenka, kterou jste vytvořili a vyslali, přitahuje na své cestě vše stejnorodé nebo na něm ulpí. Tím se stává silnější a silnější, až posléze najde i cíl, mozek člověka, který se snad jen na vteřinu zapomene, a tím umožní takovým vznášejícím se myšlenkovým formám proniknout a zapůsobit.

Pomyslete jen na to, jaká odpovědnost na vás padne, když se z takové myšlenky stane čin prostřednictvím někoho, na koho mohla zapůsobit! Tato odpovědnost se projevuje už tím, že každá jednotlivá myšlenka je s vámi stále spojena jakoby neroztržitelným vláknem. Vrací se zpět se silou, kterou cestou získala, a vás samé opět obtíží nebo oblaží, podle druhu, jaký jste vytvořili.

Tak stojíte uprostřed myšlenkového světa a dáváte druhem svého myšlení též prostor myšlenkovým formám, které se vašemu myšlení podobají. Neplýtvajte proto silou myšlení, nýbrž soustřeďte ji k obraně a k *jasnému* myšlení, které se zformuje jako kopí a na všechno působí. Vytvořte tak ze svých myšlenek *posvátné kopí*, které bojuje za dobro, hojí rány a podporuje celé stvoření!

Zaměřte proto své myšlení k činorodému jednání a k postupu vpřed! Budete muset možná otrást mnohým pilířem, podpírajícím tradiční názory. Bývá to často některý z pojmů, který, jsa špatně

chápan, nedovolí najít správnou cestu. Musíte zpět k místu, kde pojem vznikl. Záblesk světla zboří pak celou stavbu, pracně budo-
vanou po desetiletí, a po krátkém či delším omámení se jde znovu
do díla! *Musí se jít*, poněvadž ve vesmíru neexistuje zastavení. Vez-
měme například pojem času:

Čas mívá! Časy se mění! Tak to slyšíme říkat a přitom se nám
bezděčně v duchu vynoří obraz: *Vidíme kolem sebe mýjet časy v ne-
ustálé změně!*

Tato představa se stává zvykem, a proto se také pro mnohé stane
pevným základem, na němž stavějí dále a podle něhož řídí své další
zkoumání a uvažování. Netrvá však dlouho a narazí na překážky
a rozpory. Při nejlepší vůli se jim vše neshoduje. Ztrácejí cestu a za-
nechávají mezery, které žádným hloubáním nelze vyplnit.

Mnohý člověk se pak domnívá, že na místech, kde nenachází
oporu logické myšlení, musí jako náhradu použít *víru*. To však je
nesprávné! Člověk nemá věřit věcem, které nemůže pochopit! Musí
se snažit, aby jim porozuměl, jinak otevírá dokořán bránu omylům
a omyly vždy znehodnocují pravdu.

Víra bez pochopení je pouze myšlenková lenost! Ta nevede ducha
vzhůru, nýbrž ho tlačí dolů. Proto vzhůru pohled, máme zkoumat,
pátrat. Touha po poznání v nás není nadarmo.

Čas! Plyne skutečně? Proč člověk narazí na překážky, chce-li
domyslet věc do konce? Zcela prostě proto, že základní myšlenka
je *nesprávná, neboť čas stojí!* My mu však spěcháme vstříc! My se
ženeme do času, jenž je věčný, a pátráme v něm po Pravdě.

Čas stojí. Zůstává týž, dnes, včera i za tisíc let! Jen formy se mění.
Noříme se do času, abychom čerpali z klína jeho záznamů, aby-
chom obohatili své vědění ve sbírkách času! Nic se v něm neztratilo,
všechno uchoval. Nezměnil se, protože je věčný.

I ty, ó člověče, jsi stále týž, nechť se jevíš mladým nebo starým.
Zůstáváš tím, kým jsi! Což jsi to sám již nepocítil? Nepozoru-
ješ zřetelný rozdíl mezi zevní podobou a svým »já«? Mezi tělem,
podrobeným změnám, a tebou, duchem, který je věčný?

Hledáte Pravdu. Co je Pravda? To, co dnes ještě pokládáte
za Pravdu, poznáte již zítra jako omyly, abyste později v těchto

omylech znovu objevili zrnka Pravdy! Vždyť i zjevení shůry mění své formy. Tak to jde s vámi dál v ustavičném hledání, ale v těchto změnách dozráváte!

Pravda však zůstává stále stejná, nemění se; vždyť je věčná! A poněvadž je věčná, nelze ji čistě a skutečně pochopit pozemskými smysly, které znají jen změny forem.

Staňte se proto duchovními! Oprostěte se ode všech pozemských myšlenek a *máte* Pravdu, budete v Pravdě, trvale ozařováni jejím čistým světlem, abyste se v ní koupali, neboť vás zcela obklopí. Budete v ní plout, jakmile se stanete duchovními.

Potom se už nebudete muset pracně učit vědám, nemusíte se bát omylů, neboť na každou otázku budete mít odpověď již v Pravdě samé, ba víc, nebudete mít ani otázek, protože budete vědět a chápat vše, aniž byste o tom museli přemýšlet, poněvadž váš duch bude *žít* v čistém Světle, v Pravdě!

Proto se duchovně osvobodte! Rozlomte všechna pouta, která vás zdržují! Vyskytnou-li se přitom překážky, jásejte jim vstříc, neboť pro vás znamenají cestu ke svobodě a síle! Považujte je za dar, ze kterého vám vzejde prospěch, a hravě je překonáte.

Buď se vám předkládají, abyste se na nich učili a vyvíjeli, čímž rozmnožíte svou výzbroj ke vzestupu, nebo jsou to zpětné účinky viny, kterou odpykáte a od níž se můžete osvobodit. V obou případech vás posunou kupředu. Proto chutě přes ně, je to k vaší spáse!

Je pošetilé mluvit o ranách osudu nebo o zkouškách. *Pokrokem* je každý zápas a každé utrpení. Lidem se jimi dává příležitost odstranit stíny dřívějších pochybení. Vždyť z nich nemůže být nikomu prominut ani haléř, protože i ony jsou částí nezměnitelného koloběhu věčných zákonů ve vesmíru, zákonů, v nichž se projevuje tvůrčí vůle Otcova, která nám tak odpouští a všechno temné smazává.

Nejmenší odchylka od těchto zákonů, a svět by se musel rozpadnout v trosky, tak jasně a tak moudře je vše zařízeno.

Má-li však někdo z dřívějšíka mnoho k vyrovnání, nemusí proto zmalomyslnět? Nezmocní se ho strach z odpykání vin?

Může s tím započít směle a radostně, může být bez obav, jakmile *pochtivě chce*! Vždyť *vyrovnání* se může vytvořit protiproudem síly

dobrého chtění; ta stejně jako jiné myšlenkové formy v duchovním světě oživne a stane se silnou zbraní, schopnou odstranit každé břímě temnoty, každou tíhu, a přivést nakonec vlastní »já« ke Světlu!

Síla chtění! Moc, o níž mnozí nemají ani tušení. Přitahuje k sobě stejné síly jako nikdy neselhávající magnet, a narůstá jako lavina. Ve spojení se silami duchovně spřízněnými pak působí zpět, dospěje znovu k východisku, zasáhne tedy počátek, nebo lépe řečeno původce, a pozvedne ho vysoko ke Světlu, nebo ho zatlačí hlouběji do bahna a špíny. Vždy podle druhu jeho původního chtění.

Kdo zná toto stálé, spolehlivé se dostavující zpětné působení, spočívající v celém stvoření, vyvolávané a rozvíjející se s neochvějnou jistotou, ten je umí využít. Musí je milovat, musí se jej však i obávat! Takovému člověku znenáhla ožívá neviditelný okolní svět, neboť cítí jeho působení s jasností, rozptylující každou pochybnost.

Musí vycítovat silné vlny nepřetržité činnosti, působící na něj z velikého vesmíru, jakmile o ně alespoň trochu dbá, a posléze pocítí, že je ohniskem silných proudů jako čočka, která zachycuje sluneční paprsky, soustřeďuje je do jednoho bodu a tam vytváří zapalující sílu. Sílu, která spaluje a ničí, avšak může také léčit a blahodárně oživovat, sílu, která dokáže i roznítit planoucí oheň!

A takovými čočkami jste i vy, neboť jste schopni svým chtěním vysílat tyto vás zasahující neviditelné proudy sil, soustředěné v jedinou moc, k dobrým nebo ke zlým účelům a přivodit tak lidstvu požehnání nebo také zkázu. Můžete a máte tak zapalovat planoucí oheň v duších, plamen nadšení pro dobro, ušlechtilost, zdokonalování!

K tomu je zapotřebí jen síly chtění, činící člověka v jistém smyslu pánem stvoření, určovatelem svého vlastního osudu. Jeho vlastní chtění mu přivodí zničení, nebo spásu! Samo se mu postará s neúprosnou jistotou o odměnu, nebo o trest.

Neobávejte se však, že toto vědění odvádí od Stvořitele a oslabuje vaši dosavadní víru. Naopak! Znalost těchto věčných zákonů, možnost je využít vám ukazuje celé dílo stvoření ještě mnohem vznešenější a nutí hlouběji zkoumajícího člověka ve zbožnosti pokleknout před touto velikostí.

Nikdy už pak nebude chtít zlo. S radostí se chopí nejlepší opory, která tu pro něho jest: lásky! Lásky k celému podivuhodnému stvoření i lásky k bližnímu, aby i jeho přivedla k nádheře tohoto prožitku, tohoto vědomí síly.